

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Z. T., nar. X, X**
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, Václavské
náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,**
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2018, č.j. MV-56171-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 24. 2. 2017, č.j. OAM-32827-18/DP-2016 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní podaná dne 21. 11. 2016 a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobci podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. e) 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), vydáno, neboť žalobce k žádosti předložil náležitost, v níž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti.

2. Rozhodnutím žalované ze dne 19. 4. 2018, č.j. MV-56171-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byl k žalobcovu odvolání změněn výrok prvoinstančního rozhodnutí tak, že žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se žalobci nevydává podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se i přes provedení výsledku a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní, konkrétně údaje týkající se zajištění finančních prostředků k pobytu.
3. Žalobou ze dne 4. 6. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 6. 6. 2018, se žalobce domáhal zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.
4. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

5. Žalobce nejprve stručně popsal průběh správního řízení, v němž dne 1. 8. 2016 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 44a zákona o pobytu cizinců, prostřednictvím které se domáhal prodloužení studentského pobytu, který odvozoval od studia na Pedagogické fakultě ZČU v Plzni. K tomu, aby se stal plnohodnotným studentem, byl povinen složit nostrifikační zkoušku, a to do 19. 9. 2016. Sdělením školy bylo zjištěno, že žalobci bylo ke dni 11. 10. 2016 ukončeno studium, neboť nostrifikační zkoušku nesložil.
6. Žalobce v průběhu této anabáze podal dle § 45 zákona o pobytu cizinců žádost o změnu účelu pobytu na pobyt za účelem jiné/ostatní, v rámci které prezentoval svá studia u Jazykového institutu Plzeň, s. r. o. Jakožto nezbytnou náležitost žádosti dodal žalobce potvrzení o zůstatku na bankovním účtu, dle kterého měl zůstatek 64 031,59 Kč. Vzhledem k tomu, že počáteční zůstatek činil pouhých 5 104 Kč, poté byl účet navýšen platbou ve výši 40 000 Kč od paní K. a hotovostním vkladem ve výši 20 000 Kč, jal se nalézací správní orgán ověřit původ těchto finančních prostředků a žalobce předvolal k výsledku.
7. Žalobce při provedeném výsledku uvedl, že provozuje víkendové brigády, byť nemá pracovní povolení ani zaměstnaneckou kartu (tuto skutečnost ovšem žalobce považoval za nesouvisející s důvodem pro zamítnutí žádosti). Ke dni provedení výsledku (3. 1. 2017) žalobce uvedl, že finanční prostředky nemá, avšak zároveň uvedl, že vždy, když potřebuje peníze, tak mu je rodiče pošlou přes cestujícího krajana, potažmo mu vypomůže známá z koleje - paní K.. Stran částky 40 000 Kč zaslané paní K. žalobce uvedl, že jí tuto sumu vrátil a stále mu zbylo na zaplacení kurzu a další výdaje. Nalézací správní orgán poté uvedl, že původně doložené potvrzení o zůstatku na bankovním účtu sice přesahovalo požadovanou úroveň 63 800 Kč, avšak žalobce těmito financemi reálně nedisponoval, neboť jak sám uvedl, minimálně část prostředků patřila paní K..
8. Žalobce v odvolání argumentoval tím, že mu právní úprava ukládá povinnost prokázat, že disponuje finančními prostředky, přičemž má-li finanční prostředky na svém bankovním účtu, jehož je jediným disponentem, tak jimi evidentně disponuje. Předmětnou podmínku

pro vydání požadovaného pobytu splnil ke dni doložení bankovního potvrzení. Žalovaná se s touto interpretací neztotožnila a poukázala na judikaturu, dle které je rozhodným okamžikem den, ke kterému je rozhodnutí vydáváno.

9. Žalobce dále uvedl, že je pravdou, že (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24 /2011-79), že pro vydání rozhodnutí je určující skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí, jak uvádí žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 6). Pokud tedy žalobce doložil do své žádosti potvrzení o zůstatku na bankovním účtu ze dne 21. 11. 2016, tj. potvrzení ze stejného dne jako bylo podávána žádost, a posléze vyvstaly (i díky obsahu žalobcova výsledku) pochybnosti o tom, zda žalobce skutečně disponuje prezentovanými příjmy, načež se jeho žádost stala v očích správního orgánu vadnou, tím spíše měl být žalobce vyzván dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, resp. k předložení nového dokladu o finančním zajištění. Je-li rozhodujícím momentem den vydání rozhodnutí a prvotní doklad byl (ať už z jakéhokoliv důvodu vadný či nedostatečný), nastala vada žádosti, k jejímuž odstranění žalobce nebyl nikterak vybídnut. Fakticky tak žalobce doložil vyhovující doklad, avšak správní orgán i tak pojal pochybnosti o jeho zajištěnosti, které přetrvávaly i po provedeném výsledku. Bez zaslání výzvy k odstranění vad žádosti, pouze na základě těchto pochybností, resp. vady žádosti, rozhodl o zamítnutí žádosti.
10. Žalobce dále namítá, že z koncepce zákona o pobytu cizinců vyplývá několik způsobů prokázání finanční zajištěnosti, přičemž u některých pobytových oprávnění (např. povolení k přechodnému pobytu) zákon nevyžaduje žádný příjem, u některých (např. pobyt za účelem podnikání) zákon vyžaduje prokázání pravidelného příjmu, který převyší náklady na bydlení a na životní minimum, a u některých oprávnění postačí doložení potvrzení o zůstatku na bankovním účtu. Je pravdou, že jednorázové prokazování finanční zajištěnosti vždy budí pochybnosti o tom, zda-li se nejedná o jednorázovou výpomoc, resp. prokázání příjmů, kterými žadatel reálně nedisponuje a používá je jen pro účely pobytové žádosti. Zákon je však formulován tak, jak je a nevyžaduje ani prokázání dlouhodobější dispozice (např. prokázání finančních prostředků alespoň po dobu správního řízení).
11. Skutečnost, že žalobce při provedeném výsledku uvedl, že část jeho prostředků pochází od rodičů a část od jeho kamarádky, nemůže vést k zamítnutí žádosti, neboť se nejedná o nic závadného. Je naprosto normální, že jsou finanční náklady zahraničních studentů financovány jejich rodinou. Rovněž je normální, že tyto sumy nejsou zasílány bankovním převodem, ale jsou v hotovosti předávány buďto přímo žadateli nebo přes prostředníka cestujícího z domovského státu do ČR a poté jsou vkládány na bankovní účet. Rovněž je přípustné, aby si žadatel finanční prostředky zapůjčil, a to buď u soukromníka (kamarádky) nebo u profesionála (banky), neboť rozhodné je pouze to, aby žadatel prostředky měl, bez ohledu na jejich původ či povinnost je v budoucnu splatit. Přípustné je taktéž, je-li cizinec žijící v ČR zadlužen, neboť je zadlužen každý cizinec, který např. splácí hypoteční úvěr.
12. Žalobce byl toho názoru, že je zapotřebí ocenit jeho upřímnost při provedeném výsledku, při němž přesně popsal zdroje svého příjmu. Jeho finanční zajištěnost mohla být otestována shora zmíněnou výzvou dle § 45 odst. 2 správního řádu, neboť z reakce žalobce by bylo zřejmé, nakolik dokáže být pohotový, resp. nakolik jsou jeho rodiče schopni financovat jeho pobyt.
13. Z odůvodnění napadaného rozhodnutí vyplývá toliko to, že je žádost zamítána z toho důvodu, že žalobce sice doložil adekvátní finanční zajištění, avšak to bylo kryto dary od

rodičů a zápujčkou od kamarádky. Žalobce k tomuto uvedl, že zmíněné není důvodem pro zamítnutí žádosti.

14. Pokud je odkazováno na smysl zákona, lze uvést, že pokud by žalobce nebyl schopen financovat svůj pobyt na území ČR, tak by se na území tohoto státu nenacházel, potažmo by nebyl schopen doložit bankovní výpis o potřebném zůstatku. V této souvislosti došlo k porušení § 45 odst. 2 správního řádu a § 3 správního řádu, neboť žalobci je vyčítána vada žádosti, ke které nebyl upomínán, a stran jeho finanční zajištěnosti nebyl zjištěn skutečný stav věci.

[III] Vyjádření k žalobě

15. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 9. 8. 2018, v němž uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí.
16. Žalovaná zopakovala, že dne 1. 8. 2016 podal žalobce u prvoinstančního správního orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia podle § 44a zákona o pobytu cizinců vedenou pod č.j. OAM-22107/DP-2016; dne 21. 11. 2016 pak žalobce podle § 45 odst. 1 téhož zákona podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní (tj. jiné studijní aktivity, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců), jež byla vedena pod č.j. OAM-32827/DP-2016. Podmínkou vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem jiné/ostatní, je skutečnost, že žalobce prokáže splnění podmínek požadovaných zákonem. To se však v žalobcově případě nestalo, neboť se i přes provedení výsledku nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, konkrétně údaje týkající se žalobcova finančního zajištění po dobu jím deklarovaného pobytu na území.
17. Žalovaná doplnila, že finanční prostředky, jejichž disponibilitu bylo nezbytné v souvislosti s podanou žádostí prokázat, mají být primárně určené k pobytu žalobce na území České republiky, a to po celou dobu předpokládaného pobytu. Zákon o pobytu cizinců nezakazuje cizinci disponovat se svými finančními prostředky, avšak pokud je důsledkem takového postupu nedostatečná částka na dokladu podle § 13 tohoto zákona, má taková dispozice s finančními prostředky za následek, že nelze považovat za prokázané naplnění podmínky podle § 13, neboť v takovém případě totiž není bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce uvedenými finančními prostředky skutečně disponuje a bude je moci využít na úhradu nákladů souvisejících s jeho pobytem na území.
18. Z podkladových materiálů vedených k žalobci vyplývá, že v momentu podání žádosti o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem jiné/ostatní dosahovaly finanční prostředky na žalobcem dokládaném bankovním účtu zákonem požadované výše podle § 13 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců (tj. 64 031,59 Kč pro žalobcem deklarovanou dobu pobytu), nikoliv však již v průběhu řízení a v době vydání rozhodnutí, k čemuž sám žalobce vypověděl, že finanční částka ve výši 40 000 Kč byla jím zapůjčena od známé, paní Z. K., a na dokladovaný účet vložena pouze za účelem přesvědčit prvoinstanční správní orgán o disponibilitě finančními prostředky k pobytu na území České republiky za účelem splnění formální podmínky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění. Následně byla částka vrácena zpět; částka 16 000 Kč byla použita na zaplacení kurzu, a jak dál žalobce potvrdil, jiné finanční prostředky k pobytu nemá.

19. V řízení tak bylo na základě žalobcova výsledku jednoznačně prokázáno, že reálně prostředky k pobytu ve smyslu § 13 zákona o pobytu cizinců nedisponoval, nýbrž si je krátkodobě půjčil pro účel podání žádosti, resp. moment vystavení výpisu z účtu, přičemž tyto finanční prostředky obratem vrátil.
20. Žalovaná měla za to, že vzhledem k informacím sděleným žalobcem při výsledku bylo v dané situaci naprosto zbytečné vyzývat k doložení nového dokladu, neboť sám žalobce při výsledku uvedl skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti a k ní přiložených náležitostí; mimo jiné vypověděl, že když podával žádost na biometrickou kartu, musel mít peníze na účtu a ona (= Z. K.) mu pomohla. Jsou to její peníze. Poté, co získal výpis z účtu a podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, jí částku 40 000 Kč vrátil. Zbylé peníze, které měl na účtu, byly jeho, resp. mu je poslali rodiče přes známého, který jel z Uzbekistánu do České republiky, šlo o částku 1000 USD, které vložil na účet a z nichž použil právě 16 000 Kč na úhradu kurzu anglického jazyka, jiné finanční prostředky nemá; navíc též vypověděl, že si prostředky k pobytu na území dosud obstarával pouze nepravidelnou víkendovou prací na brigádách, což zmiňuje jako jediný další příjem.
21. Žalobce byl při té příležitosti ministerstvem upozorněn na skutečnost, že aby mohl v České republice vykonávat práci, potřebuje mít od té doby, co již není studentem denního studia na vysoké škole, povolení od úřadu práce nebo zaměstnaneckou kartu, jinak porušuje zákon o pobytu cizinců, což by mohlo být i důvodem pro správní vyhoštění.
22. Žalovaná měla za prokázané, že žalobce zákonem stanovenou výší prostředků k pobytu nedisponoval po celou dobu řízení, přičemž institut doložení dispozice s určitým množstvím finančních prostředků slouží pro Českou republiku jako pojistka, že jí s případným pobytem cizince na jejím území nevzniknou v budoucnu žádné náklady, respektive že by jí tyto náklady byl cizinec schopen uhradit.
23. Stran námitky týkající se způsobu prokázání finanční zajištěnosti, žalovaná odkázala na § 13 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že zajištění prostředků k pobytu na území ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a), jde-li o pobyt na území delší než 3 měsíce, se prokazuje *ad a)* výpisem z účtu vedeného v bance nebo jiné finanční instituci znějícím na jméno cizince, ze kterého vyplývá, že cizinec může během pobytu na území disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a), *ad b)* jiným dokladem o finančním zajištění, ze kterého vyplývá, že cizinec může disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a) nebo má zajištěnu úhradu nákladů spojených s jeho pobytem na území, nebo *ad c)* platnou mezinárodně uznávanou platební kartou; na požádání je cizinec povinen současně předložit výpis z účtu vedeného v bance nebo jiné finanční instituci, ze kterého vyplývá, že může disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a).
24. Žalobce sice doložil výpis z účtu s adekvátní částkou pro dobu předpokládaného pobytu na území, nicméně následným výsledkem bylo zjištěno, že se v případě žalobce jednalo o ryze účelové doložení prostředků k pobytu, resp. zapůjčení finančních prostředků pouze pro účel jednorázového prokázání odpovídající částky na účtu a vydání výpisu k jeho následnému doložení prvoinstančnímu správnímu orgánu. Již v průběhu řízení žalobce s dokládáním prostředků nedisponoval, neboť je ihned po vystavení výpisu z účtu vrátil zpět zapůjčitelce.
25. Žalovaná dále podotkla, že prostředky k pobytu nejsou určeny k splacení dluhů, příp. k zaplacení kurzu či školného, ale k úhradě běžných nákladů spojených s pobytem na území.

26. Účelem § 13 zákona o pobytu cizinců je zajistit, že cizinec bude schopen hradit náklady svého pobytu na území. Tento účel právní úpravy není naplněn, je-li prokázáno, že cizinec deklarovanými prostředky fakticky nedisponuje, jedná se např. o krátkodobou půjčku, a nemůže je reálně využít k výše uvedenému účelu, tedy k úhradě nákladů svého pobytu na území. Z hlediska naplnění tohoto účelu je lhostejné, pokud pobyt cizince například financují rodiče nebo finanční prostředky získá půjčkou. Cizinec však musí mít prostředky k dispozici, aby jimi mohl hradit náklady svého pobytu na území. To však odporuje, pokud je po udělení pobytového oprávnění nebo již v průběhu řízení obratem vrátil a reálně disponoval jen malou částí částky vypočítané podle § 13 zákona o pobytu cizinců.
27. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná změnila výrok prvoinstančního rozhodnutí, jímž byla podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní, neboť byť prvoinstanční správní orgán vycházel z totožných skutkových okolností jako žalovaná, podřadil je pod nesprávná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Změněný výrok tak již aktuálně plně vystihuje učiněné zjištění, tj. skutečnost, že se i přes provedení výsledku nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit, že žalobce disponuje prostředky k pobytu ve výši požadované zákonem a bude je moci využít na úhradu nákladů spojených s jeho pobytem na území.
28. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

29. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
30. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
31. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
32. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaná vyslovili s takovým postupem souhlas.
33. Žaloba není důvodná.
34. Napadeným rozhodnutím žalované byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se i přes provedení výsledku a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje (zajištění finančních prostředků k pobytu) uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní.
35. Otázku prostředků k pobytu na území upravuje § 13 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho druhého odstavce platí, že *zajištění prostředků k pobytu na území ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a), jde-li o pobyt na území delší než 3 měsíce, se prokazuje a) výpisem z účtu vedeného v bance nebo jiné finanční instituci znějícím na jméno cizince, ze kterého vyplývá, že cizinec může během pobytu na území disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a), b) jiným dokladem o finančním zajištění, ze kterého vyplývá, že cizinec může disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a) nebo má zajištěnou úhradu nákladů spojených s jeho pobytem na území, nebo c) platnou mezinárodně uznávanou*

platební kartou; na požádání je cizinec povinen současně předložit výpis z účtu vedeného v bance nebo jiné finanční instituci, ze kterého vyplývá, že může disponovat peněžními prostředky ve výši uvedené v odstavci 1 písm. a).

36. Leitmotivem žaloby bylo tvrzení, že skutečnost, že žalobce při provedeném výsledku uvedl, že část jeho prostředků pochází od rodičů a část od jeho kamarádky, nemůže vést k zamítnutí žádosti, neboť se nejedná o nic závadného. S tím se dá souhlasit jen potud, že se v obecné rovině skutečně nejedná o nic závadného. Avšak z pohledu požadavků § 13 zákona o pobyt cizinců je podstatné to, zda žalobce mohl během pobytu na území disponovat peněžními prostředky uvedenými v příslušném, jím předloženém, výpisu z účtu. A nemůže být pochyb o tom, že v souzené věci tomu tak nebylo.
37. Žalobce skrze potvrzení o zůstatku na bankovním účtu deklaroval, že disponuje zůstatkem ve výši 64 031,59 Kč, když požadované minimum činilo 63 800 Kč. Avšak v rámci účastnického výsledku se sám doznal, že více než dvě třetiny těchto prostředků (= 40 000 Kč) nebyly jeho, a tedy *nemohl s nimi volně disponovat během pobytu na území* (s výjimkou jejich vrácení Z. K., k čemuž i došlo). Je tak zřejmé, že k naplnění výše uvedených zákonných požadavků fakticky nedošlo, byla pouze vytvořena iluze o tom, že žalobce dostatečnými prostředky disponuje. Byť je chvályhodné, že při výsledku nezastíral reálný stav, nelze odhlédnout od toho, že se fakticky jednalo o obcházení zákona o pobytu cizinců. Pohledu správních orgánů na věc tak v tomto směru nelze nic vytknout.
38. Soud se rovněž neztotožnil s žalobní námitkou stran aplikace postupu podle § 45 odst. 2 věty první správního řádu (*Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě*). Žalobcova žádost nevykazovala vady (= absence předepsaných náležitostí, příp. existence jiných vad), v průběhu řízení bylo prokázáno, že se od počátku „opírala“ o nepravdivé údaje. Žalobce tak požadavky zákona nesplnil a výzva k odstranění vad žádosti nebyla nezbytná.
39. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

40. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 2. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..